

I somras (2007) följde jag med halvt öga någon sorts debatt som fördes i stordrakarna och som handlade om några manliga deckarförfattare som tyckte att några kvinnliga deckarförfattare var dåliga deckarförfattare.

En dag publicerade Dagens Nyheter ett inlägg i vilket det påpekades att den som skrivit en riktigt dålig bok ju alltid kan sparka på den som har skrivit en ännu sämre. De deckarförfattande männen utpekades således som usla författare som anar att de är usla men som dock anser sig vara mindre usla än de deckarförfattande kvinnorna.

I debattartikeln (tyvärr minns jag inte författarens namn och tidningen har upplösts) hävdades också att nästan ingen av alla deckarböcker som skrivs i Sverige har något intressant innehåll utöver frågan om vem som är mördaren.

Vaddåra? Vilken fördomsfull uppfattning om vad en bok är! Måste allt som är mer än 50 sidor fiktiv berättelse med någon sorts pärm eller papp omkring sig vara något visst förutbestämt? Jag tycker att en deckare kan få vara en deckare. Jag vill kunna välja mellan triljoner *olika* böcker och om jag väljer en deckare kanske det är för att jag hoppas att få en spännande mordgåta att tränga igenom. En annan dag kanske jag väljer en helt annorlunda bok (angår det någon annan än mig?).

Efter att ha läst debattartikeln i Dagens Nyheter gick mina tankar av någon anledning till ett avsnitt i Tage Danielssons bok "Bok" från 1963. I det står följande:

Recensioner

Om man inte kan hitta på något eget att skriva så kan man ju alltid bli recensent. Det är klart att eftersom man då egentligen hellre ville komma ut med något eget så är man lite småsur till lynnet redan från början. Läser recensenten sen en massa dåliga böcker eller ser dåliga filmer eller pjäser eller TV-program så blir han ju helt naturligt språngande galen av ilska. Och det är ju bra, för kritik är ju alltid nyttigt. Sägs det. Jag för min del förstår inte alls varför man ska läsa så mycket om en bok eller en pjäs innan man själv läser den eller ser den. Det räcker väl med att veta att den finns. Till råga på allt berättar de ofta i recensionerna vad det hela handlar om, till och med hur det går på slutet. Det är ju det man är nyfiken på! Särskilt när det gäller en litterärt högstående produkt är det kutym att berätta hela innehållet i recensionen, för då ska ju bevarets verket ha andra kvalitéer än själva spänningen. Jo pytt. En skolpojke som ser Hamlet för första gången utan att ha läst nånting om Hamlet är den lyckligaste människan på jorden. Tänk vilken upplevelse! Men då har säkert redan Josua Mjöberg varit framme med nån passus i skolboken och berättat att alla dör på slutet, som en annan skvallerbytta. Glädjedödare! Det är vad ni är, recensentlymlar! Glädjedödare! Det känns förbannat skönt, märker jag, att få säga sitt hjärtas mening om er, nu när man ändå är i farten. Ni fattar ju sällan vad författaren menar ens en gång. Ni bara har några egna dumteorier om hur allting ska va, och så försöker ni pracka på allmänheten era löjliga funderingar på konstens bakgård. Innerst inne har ni den högfärdiga inställningen att ni skulle kunna göra allting bättre själva. Gör det då, för tusan bövlar! Ni som vet precis hur det ska gå till, skriv då filmer och böcker och TV-program! Men tala om när ni tänker presentera skräpet offentligt, för då reser jag utomlands. Och så ska det gunås va så förbålt lustigt också, det ni skriver. Om ni hittar på en formulering som ni med ert snedvridna sinne för humor tycker är rolig så skriver ni bara ner den och struntar blankt i om den är sann eller inte. Men fortsätt bara, era hatiska drumlar, tyck sönder hela Sverige så att alla skapande begåvningar tröttnar på er irriterande dvärgalåt och blir metallarbetare i stället! Sen kan ni sitta där och pilla med era förbannade signaturer och tycka att ni är bäst!

"En vän."